RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE

nr. 16.903 van 23 oktober 2026
in de zaak A. 248.019/VII-43.235

In zake : XXXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Zouhaier Chihaoui
kantoor houdend te 1083 Ganshoren
Landsroemlaan 40
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 1 mei 2026, strekt tot de cassatie van arrest nr. 344.969 van 17 april 2026 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het dossier van de zaak is op 22 mei 2026 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Eerste middel

1. Aangaande de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest:

> "Wat betreft verzoekers grief dat hij een echtgenote en twee stiefkinderen in Frankrijk heeft en dat hij in dat land ook zakelijke belangen heeft, hetgeen hij met tal van stukken aantoont, en zijn betoog dat zijn recht op een privé- en gezinsleven, zoals bepaald in artikel 8 van het EVRM en in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten, in het gedrang dreigt te komen, moet worden benadrukt dat dit niet het gevolg is van de bestreden beslissing, maar van de weigering van de Franse autoriteiten om hem tot een verder verblijf in dat land toe te laten. Hetzelfde kan worden gesteld inzake de aangevoerde miskenning van het Kinderrechtenverdrag. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn redenering dat verweerder hieromtrent overwegingen in de bestreden beslissing diende op te nemen."

Eerder in het bestreden arrest wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat verzoeker vrijwillig uitvoering heeft gegeven aan het jegens hem door de Franse autoriteiten uitgevaardigde bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker betwist dit niet, doch gaat hieraan voorbij met zijn kritiek dat de aanvankelijk bestreden beslissing "verzoeker in de feiten verhindert om, na een vakantie van een week, met zijn echtgenote terug te keren naar zijn gezin in Frankrijk" en de Belgische autoriteiten er om die reden toe gehouden waren om een eigen beoordeling te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoekers kritiek mist derhalve feitelijke grondslag. Waar verzoeker in het middel tevens een schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM, koppelt hij deze schending aan de voormelde kritiek. Vermits de schending van een ander door het EVRM beschermd recht of vrijheid niet aan de orde is, is het middel niet ontvankelijk wat de voorgehouden schending van artikel 13 van het EVRM betreft.

In de mate dat verzoeker de door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen', zoals van toepassing ten tijde van het bestreden arrest, aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde jurisdictionele motiveringsplicht geschonden acht, blijkt uit het voorgaande dat in het bestreden arrest wel degelijk wordt geantwoord op de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. Voor zover hij het niet eens is met de beoordeling van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, vraagt hij in wezen een nieuwe beoordeling van de zaak zelf, die de Raad van State als cassatierechter niet vermag te maken.

2. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

Tweede middel

3. Verzoeker heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen schending opgeworpen van de artikelen 2 en 6 van Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 'betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscode)'. Hij kan een eventuele miskenning van deze bepalingen dus niet voor het eerst inroepen in de graad van administratieve cassatie.

4. In zoverre verzoeker een schending aanvoert van de artikelen 2 en 5 van richtlijn 2004/38/EU van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 'betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG', voert hij niet aan dat deze richtlijn niet of niet correct zou zijn omgezet, zodat hij zich bij gebrek aan rechtstreekse werking niet kan beroepen op de voornoemde richtlijnbepalingen om te besluiten tot de onwettigheid van het bestreden arrest.

5. Met betrekking tot verzoekers "recht op binnenkomst" overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest onder meer:

> "Verzoeker voert in het eerste onderdeel van zijn middel in eerste instantie aan dat niet kan worden gesteld dat hij niet over de vereiste documenten zou beschikken om het Schengengrondgebied binnen te komen. Hij verduidelijkt dat hij gehuwd is met een vrouw die de Franse nationaliteit heeft, dat hij een geldig Tunesisch paspoort kan voorleggen en dat hij beschikt over een geldige Franse verblijfskaart. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel dat de Franse autoriteiten verweerder in kennis stelden van het feit dat de aan verzoeker afgegeven Franse verblijfskaart niet langer geldig is, aangezien het recht op verblijf, dat aan de basis lag van de afgifte van deze verblijfskaart, niet langer bestaat.
> Het betoog van verzoeker, dat hij van oordeel is dat de Franse autoriteiten onterecht hebben beslist om een eerder erkend recht op verblijf te beëindigen en dat hij tegen de beslissing om dit te doen ondertussen een beroep instelde bij een administratief rechtscollege in Frankrijk, laat de Raad niet toe te besluiten dat verzoeker over een visumvervangend document beschikt waardoor hij toegang kan krijgen tot het Schengengrondgebied. Het komt ook niet toe aan de Raad om in de plaats van het bevoegde Franse rechtscollege te oordelen of de beëindiging van verzoekers verblijf in overeenstemming is met de Franse regelgeving. Verzoeker betwist ook niet dat een door hem ingesteld beroep bij de administratieve rechtbank te Rijsel, dat erop was gericht, via een kortgeding, te laten vaststellen dat hij toegang dient te krijgen Schengengrondgebied werd afgewezen. In deze omstandigheden kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij beschikt over een geldige Franse verblijfskaart.

De ter terechtzitting aangevoerde verwijzing naar het arrest nr. 344 647 van 9 april 2026 is irrelevant, aangezien de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot dit arrest, niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak.
In zoverre verzoeker verder stelt dat hij als familielid van een Franse vrouw, 'binnen redelijke grenzen' de mogelijkheid moet krijgen om aan te tonen dat hij over een recht op binnenkomst beschikt, kan het volstaan te duiden dat de Franse autoriteiten, alvorens de bestreden beslissing werd genomen – middels een seining en een brief – reeds uitdrukkelijk hadden aangegeven dat hij niet gerechtigd is om het Schengengrondgebied te betreden. Het stond dus vast dat hij niet in staat was om het vereiste bewijs binnen een redelijke termijn te leveren. Het betreft *in casu* geen situatie waarbij een vreemdeling waarvan kan worden aangenomen dat hij nog steeds over een recht op verblijft beschikt en die, indien hem hiertoe de kans wordt geboden, dit eenvoudig kan aantonen.
Uit de door verzoeker aangehaalde bepalingen van de Belgische Vreemdelingenwet kan ook geenszins worden afgeleid dat een vreemdeling die geseind staat als een persoon die geen toegang kan krijgen tot het Schengengrondgebied toch toegang zou dienen te krijgen tot dit grondgebied louter omdat hij gehuwd is met een burger van de Unie. Dit kan evenmin worden afgeleid uit de door verzoeker aangehaalde bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG. De door verzoeker aangevoerde rechtspraak van de Raad, die geen precedentswaarde heeft, laat hier niet anders over denken.
Aangaande verzoekers betoog dat een door hem ingesteld (ten gronde) beroep bij een Frans administratief rechtscollege een opschortende werking heeft, moet worden geduid dat in het stuk dat verzoeker in dit verband neerlegt kan worden gelezen dat geen effectieve verwijdering kan tussenkomen tijdens de beroepstermijn die wordt toegestaan om de beslissing waaruit de verplichting om het Franse grondgebied te verlaten voortvloeit en dit tot de administratieve rechtbank uitspraak heeft gedaan. De Franse autoriteiten hebben verzoeker evenwel niet gedwongen verwijderd. Verzoeker heeft vrijwillig het Franse grondgebied verlaten en de bepaling uit de Franse verblijfsreglementering waarnaar verzoeker verwijst houdt niet in dat verweerder heden verzoeker de toegang tot het Schengengrondgebied niet zou kunnen weigeren. In dit verband kan ook nogmaals worden verwezen naar het feit dat een kortgedingprocedure die verzoeker hieromtrent instelde niet in zijn voordeel werd beslecht."

Verzoeker toont met zijn kritiek niet aan dat deze overwegingen niet zouden volstaan in het licht van de jurisdictionele motiveringsplicht. In de mate dat verzoekers kritiek in wezen gericht is tegen de aanvankelijk bestreden beslissing, nodigt hij de Raad van State overigens uit in de beoordeling van de zaak te treden, hetgeen hij als cassatierechter niet vermag te doen.

6. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken op drieëntwintig oktober tweeduizend zesentwintig, door:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,

bijgestaan door

Bryan Geerts,	toegevoegd griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Bryan Geerts	**Carlo Adams**